

DISPARIȚIA , LUI DANIEL TATE

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

Prima întrebare pe care ți-o adresează toată lumea este: *Cum te cheamă?*

N-o să-ți dezvălui, pentru că nu vreau să te mint. Măcar o dată vreau să spun adevărul; fără nume false, ca alea pe care le foloseam când mă întrebau oamenii. Pe atunci, nu aveam de ales. Sunt mincinos din naștere și, oricum, până să înceapă totul, abia dacă îmi aduceam aminte de numele meu adevărat. Pe băiatul ăla l-am omorât și l-am îngropat într-un oraș din Saskatchewan, unde, cumva, zăpada devine cenușie de cum atinge pământul. Nu vorbesc în metafore, ca și cum am scăpat, pur și simplu, de numele și de trecutul lui, cu toate că am făcut-o și pe asta. Adică eu chiar l-am *omorât*.

Într-o noapte, m-am strecurat înapoi în oraș, ocolind zonele luminoase de sub felinarele stradale și evitând casele unde știam că latră câinii. Zăpada veche și fleșcăită îmi scârțâia sub picioare. În buzunarul hainei, am pipăit o legitimație lucioasă de baseball, care era îndoită și roasă pe la colțuri de la cât fusese de folosită. Nu era un act în toată regula, ci doar o fotografie a mea în echipament sportiv, cu numele scris în partea de jos, cu litere mari. Aveam șase ani în poză și deja îmi lipsea un dinte, scos de un pumn încleștat. Dar încă zâmbeam.

Respect p Când am ajuns la casa mamei mele, am rămas în întuneric, ascunzându-mă după copaci, și am urmărit-o pe fereastră. Stătea ca de obicei pe scaun și schimba canalele la televizor. Tre-cuse un an de când nu o mai văzusem și presupun că m-am așteptat să simt... ceva. Dar nu am simțit. În inima mea, acolo unde ar fi trebuit să fie sentimentul, era doar golul cunoscut.

Am format numărul din memorie. Zăpada cădea și mi se lipea de gene, iar eu am alungat fulgii clipind, ca să o pot privi. După trei apeluri, s-a ridicat din scaun și s-a îndreptat spre telefonul vechi, montat pe perete.

— Alo? a spus ea, iar cuvântul a fost parțial înăbușit de o țigară.

— Doamna Smith? am zis eu.

Desigur, nu m-am exprimat chiar așa, de vreme ce nu mă cheamă „Smith”.

— Sunt ofițerul Green, de la Poliția Regală Călare.

— Da? a întrebat ea.

Nu o surprindea să fie sunată de un polițist.

— În legătură cu fiul dumneavoastră, am spus. Îmi pare rău să vă informez că a avut loc un accident.

I-am spus că am murit, lovit de o mașină în viteză, când am traversat o stradă acoperită de gheață. I-am urmărit reacția cu atenție. Nu s-a mișcat și nici nu a zis nimic multă vreme.

Apoi, a spus:

— Nu am niciun fiu.

A închis, s-a întors la scaunul ei și asta a fost tot. Am plecat și l-am lăsat în urmă pe băiatul care fusesem, mort și îngropat în zăpada cenușie, murdară.

Dar povestea asta nu începe aici – nu chiar. A început într-o altă noapte cu ninsoare, câțiva ani mai târziu, cu luminile poliției care scăldau lumea în roșu și albastru.

De frig, m-am lipit de unul dintre puținele telefoane cu fise care mai rămăseseră în partea de est a orașului Vancouver. Era prea frig ca să scoți nasul din casă. Am sunat la 911 și am numărat apelurile. După al șaptelea, cineva a răspuns.

— 911. Care este urgența dumneavoastră?

— Alo?

M-am străduit să vorbesc din gât, ca să pară o voce profundă și aspră.

— Soția mea și cu mine tocmai ne-am întâlnit cu un puști și... ei bine, ceva e în neregulă cu el. Pare dezorientat.

Am auzit-o pe centralistă cum se căznea să își înăbușe un căscat. Fie era plictisită, fie era nouă în schimbul de noapte.

— Câți ani are?

— Aș zice că cincisprezece sau șaisprezece, am răspuns.

Până atunci, învățasem cât de importantă era partea asta a escrocheriei și, din fericire, aveam un chip destul de copilăros, încât să-mi reușească.

— Cred că s-a rătăcit. Ar trebui să vină să-l ia cineva. E un ger...

Femeia mi-a cerut adresa și mi-a spus că va trimite o mașină. M-am așezat pe trotuar, într-o firidă adăpostită care, cândva, fusese ușa unei farmacii. Simțeam cimentul rece ca gheața prin blugi, dar nu aveam să mai rămân acolo multă vreme. Mi-am tras șapca de baseball pe frunte, mi-am ridicat gluga hanoracului și am așteptat.

Mașina echipajului a parcat cu sirena oprită, dar luminile intermitente proiectau raze roșii și albastre pe perdeaua dantelată de zăpadă. M-am făcut și mai mic în hanoracul meu și am plecat capul, ca să-mi ascund fața sub cozorocul șepcii.

— Bună! a spus cel mai tânăr dintre polițiști când a coborât din mașină.

Respect p Mi-a vorbit cu blândete, dar a păstrat distanța. Abia ieșise de pe băncile academiei și încă era un pic sperios.

— Ești bine?

Mai puțin precaut, polițistul mai în vârstă s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Hei, amice, cum te cheamă?

Nu i-am răspuns. Nici măcar nu mi-am ridicat privirea.

— Haide, sigur știi cine ești, a insistat polițistul, tachinându-mă pe un ton degajat. Toți știu cum îi cheamă.

Nu era adevărat.

— Bine, a spus când am continuat să păstrez tăcerea. Ce-ar fi să vii cu noi? Cred că ești pe jumătate înghețat.

A dat să mă apuce de braț, dar m-am retras violent. Nu era o reacție greu de simulat.

Polițistul și-a ridicat mâinile goale, în vreme ce partenerul său a făcut un gest rapid spre tocul de la brâu.

— Hei, hei, e în ordine, a spus el și s-a uitat în spate la partenerul lui, care era pregătit să înhațe arma, în cazul în care m-aș fi dovedit violent. Isuse, Pearson! Ce-ar fi să te relaxezi? Fiule, te asigur că nu o să-ți facem rău!

Încet, încet, m-am lăsat convins să mă ridic de pe trotuar și să intru în mașina de patrulă. În drum spre secția de poliție, au încercat să mă antreneze în conversație, dar eu mi-am ținut capul plecat și gura închisă. Înainte, vorbeam; le spuneam vreo poveste sentimentală, dar am învățat că, dacă taci, ești mai puternic.

Până să-și dea seama ce să facă cu mine, m-au împins într-o sală de așteptare, cu un sandvici de la un automat și o cană cu ciocolată caldă. Aș fi preferat să nu fi implicat autoritățile – era mai riscant așa –, dar adăpostul Convenant era plin și era frig. Tipii ăștia erau cea mai bună șansă a mea de a face rost de un

pat. Le-a luat aproximativ o oră să se întoarcă însoțiți de o femeie mărunțică albă în blugi și cu părul prins într-o coadă de cal dezordonată. În acest răstimp, mă mutasem în colțul camerei, pe covorul subțire, cu genunchii strânși la piept. Ea s-a lăsat pe vine până la nivelul ochilor mei, dar destul de departe, deci era evident că făcea asta de ceva vreme. Cu vocea cu care par să se nască oamenii care lucrează cu animale sălbatice sau cu copii cu probleme, mi-a spus că o cheamă Alicia. Lucra la un centru de asistență susținut de stat și voia să mă ducă acolo, ca să pot să dorm.

— Măine-dimineață o să vedem cum stau lucrurile, a spus ea.

Polițiștii m-au pasat femeii de parcă aș fi fost un bagaj pierdut. Alicia a stat cu mine pe bancheta din spate a mașinii de patrulă cu care un polițist ne-a dus la Short Term 8. Când am ajuns acolo, colegul Aliciei, Martin, un negru vânjos, cu cel mai larg și mai strălucitor zâmbet pe care îl văzusem vreodată, m-a preluat. Omul m-a condus într-o baie și a așteptat afară cât Alicia mi-a adus niște haine de schimb. Mi-am spălat murdăria de pe față, m-am încruntat la tuleiele blonde care-mi apăreau din nou de-a lungul maxilarului și m-am uitat prin dulăpioare, ca să văd ce era înăuntru. Am găsit un tub de pastă de dinți pe jumătate plin și, cu un deget, mi-am frecat dantura. Martin a bătut la ușă și mi-a dat un tricou și o pereche de pantaloni de trening care miroseau a naftalină și a detergent de rufe. După ce m-am schimbat, m-a condus într-o cameră în care doi băieți dormeau deja și mi-a făcut semn spre patul liber.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat el.

Am observat cum își aduna umerii, încercând să pară mai mic. Era copilul ăla pe care toți îl credeau un bătaș din cauza staturii impresionante, dar care nu ar fi omorât nici măcar o muscă. Înțelegeam de ce ajunsese să lucreze aici.

Am scuturat din cap și m-am urcat în pat. Pentru că fuseseră spălate de mii de ori, cearșafurile erau subțiri, dar reci și moi. Era mult mai bine decât să dorm pe trotuar sau în cine știe ce adăpost de rahat pentru adulți și, câtă vreme îmi țineam gura, probabil că puteam să mai rămân câteva săptămâni.

Am deschis ochii. Visam un spațiu mic și întunecat, când, deodată, am simțit cum cineva stătea deasupra mea și mă atingea. Înainte ca privirea să mi limpezească suficient, încât să văd cine era, am îndepărtat brațul străin cu o lovitură și m-am smucit până m-am lovit cu spatele de perete.

— Omule, îmi pare rău!

Un băiat negru și slăbănog stătea lângă patul meu, masându-și brațul. Cu nodul degetului, și-a împins ochelarii mai sus pe nas.

— Voiam să-ți spun că micul dejun este gata.

M-am simțit prost – după cât de tare mă durea mâna, îmi dădeam seama că îl loviseam cu putere –, dar nu am putut să-mi cer scuze. Și, oricum, nu ar fi trebuit să mă atingă în timp ce dormeam.

— Hei, cum te cheamă, omule? a întrebat celălalt puști din cameră.

Era ras pe cap și, pe partea laterală a gâtului, avea un tatuaj care părea să fi fost făcut de un amator, cu un ac de siguranță și cerneală, la școala de corecție. M-a privit atent în încercarea de a-și da seama ce vârstă aveam. I-am susținut calm privirea.

— Ești surd sau ce ai? a întrebat el.

— Hei, băieți!

Alicia a apărut în pragul ușii cu hainele mele, curate și împăturite.

— Duceți-vă în sala de mese, bine? Martin a făcut clătite.

Amândoi băieții mi-au aruncat priviri neîncrezătoare înainte să iasă din cameră. Alicia a închis ușa în urma lor și

Respectiv, s-a așezat pe patul cel mai apropiat de mine, împreunându-și degetele în față.

— Bună! a spus ea. Cum te simți în dimineața asta?

Am ridicat din umeri.

— Ești pregătit să vorbești?

Am clătinat din cap că nu.

— Este în regulă, nu trebuie să o faci, a acceptat ea. Dar poți măcar să-mi spui cum te cheamă? Avem mulți băieți pe aici, așa că nu prea merge să-ți zic „hei, tu”.

Drept răspuns, am înghițit și m-am uitat la cuvertură, frământând-o între degete.

— Bine, nu e nicio problemă, a zis ea, dar trebuie să-ți spunem într-un fel. Te-am luat de la secția de poliție Collingwood, deci, ce-ar fi să-ți spunem Collin? Este un nume destul de frumos.

Am ridicat din nou din umeri.

— În regulă, o să-l iau drept un „da”.

Mi-a zâmbit și a vrut să-mi pună o mână pe umăr, dar a fost suficient de înțeleaptă să se răzgândească. În schimb, mi-a dat hainele.

— Îmbracă-te și apoi o să mergem să luăm micul dejun! O să-i cunoști pe ceilalți băieți.

Alicia a așteptat afară cât m-am îmbrăcat cu blugii mei vechi, tricoul și hanoracul, apoi m-a condus către sala din mese, în celălalt capăt al clădirii. Camera era plină de băieți și de zgomote. Peste tot se simțea căldura numeroaselor trupuri înghesuite într-un spațiu minuscul. Am simțit că Alicia mă urmărea, așteptând să vadă dacă o să cedez nervos. Probabil că ar fi trebuit să mă prefac în continuare traumatizat, să mă ascund în baie și să refuz să ies, dar, la naiba, îmi era foame.

Alicia a luat loc, iar eu m-am așezat pe scaunul liber de alături. Femeia mi-a dat un platou cu clătite și mi-am luat

Respectiv, trei cu furculița, în timp ce simțeam privirile celorlalți ațintite asupra mea.

— Băieți, el este Collin, a făcut prezentările Alicia. O să stea la noi o vreme. Este cam retras, așa că să nu-l necăjiți, bine?

Ceilalți băieți, aproximativ doisprezece, au reacționat în moduri diferite. Unii m-au salutat, unii au mormăit, iar câțiva nu au răspuns deloc. După aceea, toți s-au întors la clătitele lor și cam de atât a fost nevoie ca să devin unul dintre ei.

După a treia zi la Short Term 8 în care am refuzat să vorbesc – să spun personalului sau poliției cine eram sau de unde veneam, ca să mă poată trimite înapoi, m-au dus la un psiholog de-al guvernului. M-am străduit din răspuțeri pentru această întâlnire. Cu o seară înainte, mi-am ros unghiile până mi-au sângerat, pentru că știam că o să observe. M-am ghemuit pe scaun când mi-a vorbit și m-am legănat ușurel înainte și înapoi când a început să insiste. Ea le-a spus să-mi acorde timp, lămurindu-i că o să vorbesc atunci când o să fiu pregătit.

Așa cum mă așteptam să o facă.

Mă gândeam că asta îmi prelungește șederea cu cel puțin o săptămână.

— Jason! Tucker! a strigat Martin de pe hol.

Așa eram treziți în majoritatea dimineților. Singurul lucru pe care-l aveau în comun cei doi colegi de cameră era că urau să se dea jos din pat devreme.

— Am spus să vă treziți!

Jason a suspinat, iar Tucker s-a rostogolit, trăgându-și perna peste cap.

— Și Collin? a întrebat Jason.

S-a ridicat în șezut și a pipăit noptiera, după ochelari.

— El nu trebuie să se trezească acum?

— Nu!

Respect pentru băieți — Nu-i corect!

— Știu. Viața e nasoală.

Martin a apărut în pragul ușii deschise, cu un pistol cu apă.

— Acum, treziți-vă! a zis el și i-a împroșcat pe amândoi băieții.

Tucker i-a spus să se ducă dracului, iar Jason a protestat, bolborosind că era deja treaz.

— Nu mă faceți să aduc furtunul, a amenințat Martin. În cinci minute, să fiți în sala de mese. Collin, coboară când ești gata!

— Ce naiba-l face să fie atât de special? a vrut Tucker să știe, dar Martin plecase deja.

Am zâmbit, m-am întors pe partea cealaltă și m-am culcat.

Îmi plăcea la Short Term 8. Mâncam de trei ori pe zi, aveam un pat, iar gălăgia celorlalți paisprezece băieți era suficientă cât să înece vocile din mintea mea. În afară de Jason, un puști prietenos care-mi aducea biscuiți Oreo de fiecare dată când dădea iama prin cămară, pe la spatele angajaților, și Tucker, care era un cretin, ceilalți băieți mă ignorau. Dacă nu vorbești destul de mult timp, în cele din urmă, oamenii nu te mai consideră un ciudat, ci o piesă de mobilier, lucru care-mi convenea de minune. Îmi plăcea să mă integrez în haosul pe care-l creau până dispăream. Uneori, când ceilalți îi lăsau în pace, Alicia sau unul dintre angajații din timpul zilei își amintea că exist și mă lua deoparte ca să-mi spună o vorbă bună și să mă aline cu o mână pe umăr. Asta era tot ce-mi trebuia.

Știam însă că lucrurile nu aveau cum să mai rămână mult timp așa.

Polițiștii au fost primii care și-au pierdut răbdarea. Voiau să închidă dosarul despre copilul pe care îl găsiseră în zăpadă și să treacă mai departe, așa că au trimis câțiva detectivi să stea de vorbă cu mine. Directorul de zi, Diane, tocmai sosise ca să o înlocuiască în tură pe Alicia și a preluat sarcina de a merge

cu băieții afară, în vreme ce Alicia a rămas lângă mine, pe hol. Detectivii din fața noastră și-au scos carnețelele și pixurile, iar eu mi-am plecat capul și m-am uitat la podea. Unul dintre ei – cel mai masiv, al cărui păr tuns foarte scurt sugera că nu uitase armata, nici după ani buni în care-și reluase viața de civil – mă cerceta cu atenție din momentul în care sosiseră, iar mie nu-mi plăcea asta.

— Fiule, trebuie să ne spui cum te cheamă, a zis în cele din urmă cel mai firav, după o perioadă de așteptare acceptabilă.

Am început să mă legăn înainte și înapoi pe scaun și mi-am mușcat unghia de la degetul mare. Probabil era prea târziu pentru ca schemele mele să mai aibă vreun efect, dar nu strica să încerc.

— Ai fugit? a întrebat detectivul mai firav. Ai fost rănit?

Nu am spus nimic, iar Alicia și-a pus mâna pe genunchiul meu, în semn de încurajare.

— Putem să te protejăm, a continuat el, dar trebuie să știm cine ești.

— Alicia!

Detectivul masiv a vorbit pentru prima dată.

— Dacă băiatul ăsta chiar este atât de traumatizat, încât nu poate să răspundă la o simplă întrebare, nu cred că se cade să rămână aici. Ar trebui trimis la secția șaisprezece.

Secția șaisprezece. Toți copiii care stau în cămine sau pe străzi știu ce este asta: un spital de psihiatrie.

— Haide, Frank! a zis Alicia. Doctorul Nazadi a spus că, pur și simplu, are nevoie de ceva timp.

Detectivul s-a întors spre mine.

— Fiule, trebuie să știm cine ești. Vreau să-mi spui cum te cheamă și de unde ești; dacă nu, va trebui să-ți luăm amprente, să-ți facem o fotografie și să aflăm noi.

— Nu este necesar, Frank, a spus Alicia.

— Nu este? a întrebat el. Nu sunt o sută de alți copii cărora le-ar prinde bine patul ăla?

Alicia s-a uitat la mine cu coada ochiului, iar în privirea detectivului am citit o strălucire neînduplecată.

Se terminase.

În noaptea aia, am așteptat ca liniștea și întunericul să se lase peste Short Term 8 înainte să mă dau jos din pat. O dusesem bine aici, dar era capăt de linie. În niciun caz n-aveam de gând să mă las internat într-un spital de psihiatrie sau să le permit polițiștilor să-mi introducă amprente în sistem. Patul în care dormeam nu merita să-mi asum riscul ăsta.

M-am îmbrăcat cu cele mai călduroase haine, inclusiv cu haina decentă de iarnă de care-mi făcuse rost Martin, și mi-am pus în rucsac tot ce mai aveam. Pentru o secundă, m-am uitat la Jason. Am presupus că o să-mi fie dor de el, mă rog, cât putea să-mi fie mie dor de cineva. Nu m-am deranjat să mă uit la Tucker.

M-am strecurat prin clădirea liniștită în șosete, cu bocancii în mână. Martin și Alicia erau de serviciu la ora aceea din noapte, dar erau previzibili. Cu siguranță, Martin se afla în camera comună, urmărind cine știe ce emisiune sportivă de la televizor, cu volumul dat la minimum, iar Alicia, la calculatorul din birou. De fapt, erau în centru doar ca să se asigure că nimeni nu murea sau incendia clădirea.

Am traversat sala de mese și, când am trecut pe lângă locul unde stăteam de obicei, am atins cu degetele masa de lemn. Am aruncat o privire pe după ușă, ca să văd biroul de la intrare. Așa cum bănuisem, Alicia era acolo, punându-se la curent cu bârfele despre celebrități care circulau pe internet. Ca să ajung la ușa de la intrare, trebuia să trec pe lângă birou, dar pereții încăperii erau vitrați.

Respect p M-am gândit să încerc să mă furișez pe lângă ea. Dacă m-aș fi ghemuit suficient de mult, aș fi putut să trec pe sub geamuri, însă asta nu m-ar fi ajutat să ies neobservat pe ușa deschisă. Poate doar dacă Alicia era într-o comă ușoară, indusă de clanul Kardashian. Aș fi putut să folosesc ieșirea de urgență, dar aș fi declanșat alarma și ideea era să ies fără să-mi observe cineva dispariția înainte să se facă dimineață. Orice lucru care ar fi putut să-i trezească pe Jason și pe Tucker sau să-i determine pe Alicia și Martin să verifice paturile era prea riscant.

În cele din urmă, am ales calea cea mai ușoară: să aștept. Aveam senzația că mi se mișcau niște furnici pe sub piele stând acolo, dar aveam toată noaptea la dispoziție. Important era să dispar, pur și simplu.

M-am așezat în spatele ușii sălii de mese. Nici Martin, nici Alicia nu aveau vreun motiv să vină aici și, dacă deschideam un pic ușa, puteam să o văd pe Alicia în birou. În cele din urmă, avea să se ducă la baie sau în bucătărie, să-și mai ia o Coca-Cola dietetică. Trebuia doar să am răbdare.

Nu sunt sigur cât am așteptat. Poate o oră. Într-un final, Alicia s-a ridicat de pe scaun. Am urmărit-o mergând pe hol spre toaleta personalului, apoi m-am ridicat și eu și mi-am luat bocancii. Probabil că aveam la dispoziție aproximativ un minut ca să mă fac nevăzut. Am scos capul pe hol și m-am uitat în stânga și în dreapta. Alicia dispăruse, iar strălucirea din camera comună, aflată în direcția opusă, îmi dădea de înțeles că, aproape sigur, Martin era în fața televizorului. Am făcut un pas pe hol. Piciorul stâng îmi amorțise din cauză că-l ținusem sub mine și am simțit niște furnicături dureroase când m-am furișat spre intrarea din față. Lângă ușă era un panou de alarmă. Am început să formez codul, așa cum o văzusem făcând pe Alicia în prima noapte în care mă aduseseră aici.

Am auzit sunetul distant al apei trase în toaletă. Degetul mi-a alunecat și am apăsat butonul greșit. Lumina de pe panou a pâlpâit roșu.

— La naiba, am șoptit și am introdus repede codul corect.

Lumina s-a făcut verde, iar eu am auzit o ușă deschizându-se. Am împins brusc ușa și m-am strecurat, închizând-o aproape de tot în urma mea. Cât am stat afară, cu urechile ciulite, am încercat să respir mai lent. Oare Alicia ajunsese acolo la timp să zărească ușa închizându-se după mine? Oare vedea micul spațiu pe care-l lăsasem ca să nu se audă zgomotul zăvorului când s-ar fi închis ușa? Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Liniștea încă domnea în Short Term 8.

M-am încălțat cu bocancii. După aceea, am închis ușurel ușa milimetru cu milimetru, zgomotul zăvorului fiind prea slab ca să se audă. Nu se întâmplase nimic. Eram afară.

Mi-am tras fermoarul de la noua haină și m-am îndreptat spre stația de autobuz. Nu aveam decât puținii bani pe care-i promisem pe sub mână îndeplinind niște sarcini ciudate în primele mele zile în Vancouver, dar îmi erau de ajuns să-mi cumpăr un bilet și să plec de aici. Strivind sub tălpi sarea de pe trotuar, am ajuns curând în centrul orașului, unde erau destui oameni printre care să mă amestec, și mi s-a părut că eram în siguranță dacă-mi dădeam jos gluga. Am încercat să-mi aduc aminte de cât timp făceam asta, de cât timp mă mutam dintr-un oraș în altul și reușeam să obțin un loc în centrele de îngrijire pentru adolescenți pretinzând că sunt mai tânăr. Plecasem de acasă de la șaisprezece ani. La ceva timp după aceea, mă implicasem într-un jaf care a decurs foarte, foarte prost și, dintr-un tip care se ascundea pentru o vreme, m-am transformat într-un fugar. Pericolul de a fi prins trecuse, dar, odată ce începi să fugi, este greu să te oprești, așa că nu am rămas niciodată prea mult

într-un loc anume. Nu știam exact de câtă vreme făceam asta, dar trăisem atât de multe vieți, încât îmi era greu să țin socoteala.

Am ajuns în stația de autobuz, unde și la miezul nopții ardeau niște neoeane fluorescente care învăluiau locul într-o strălucire palidă și gălbuie, și m-am dus la ghișeul unde se vindeau bilete.

— Cât...

Mi-am dres vocea. Nu mai vorbisem de zile întregi.

— Care este cel mai ieftin bilet de autobuz pe care-l aveți?

Casiera a ridicat o sprânceană perfect desenată la mine.

— Nu-ți pasă unde mergi?

— Nu!

Femeia mi-a enumerat câteva opțiuni, iar eu am ales biletul de 82 de dolari pentru autobuzul care pleca spre Calgary în mai puțin de o oră. După ce mi-a dat restul, mi-au mai rămas suficienți bani cât să-mi cumpăr o brioadă și o cafea acum și un sandwich mai târziu, pe drum.

Stăteam la rând la restaurantul McDonald's din stație când l-am văzut pe Martin. Era și greu să nu o faci, de vreme ce era cu un cap mai înalt decât majoritatea celor din jur.

Nu mai simțeam multe, dar încă simțeam frica. Toate animalele simt frica. De fapt, era o schimbare plăcută față de nimicul obișnuit. Mi-am plecat capul, am ieșit din rând și am început să merg încet în direcția opusă lui Martin. În toiul nopții, nu erau destui oameni ca să mă pierd în mulțime, așa că trebuia să am grijă și să nu fac nimic care să-i atragă atenția. M-am îndreptat spre toaleta bărbaților pe care o ochisem mai devreme. Avea să o verifice, dar poate nu m-ar fi găsit dacă m-aș fi ascuns într-o cabină.

De unde știa că dispărușem? Poate că Jason și Tucker se treziseră și anunțaseră că lipseam.

Un polițist cu o stație de emisie-recepție s-a îndreptat spre toaletă în același timp cu mine. El a intrat, iar eu mi-am schimbat direcția, trăgându-mi gluga peste cap. În schimb, m-am plimbat tacticos spre o ieșire. Aveam de gând să-mi petrec după colț minutele de dinaintea plecării autobuzului meu și apoi să mă strecor înăuntru.

— Collin! a strigat o voce.

Am fugit.

— Hei, Collin!

Persoana din spatele meu se mișca repede. M-am grăbit spre ieșire tocmai când o femeie cu un geamantan imens ieșea pe ușa spre care mă îndreptam. Asta m-a încetinit doar câteva secunde, dar a fost suficient. Martin m-a ajuns din urmă, însoțit de un polițist săritor. Am căzut imediat la pământ și mi-am acoperit capul cu brațele, lipindu-mi fața de genunchi. Când nu știi ce să faci, pretinde că ești un copil traumatizat.

— Este în regulă, omule, a spus Martin și a îngenuncheat lângă mine, atingându-mi atent spatele cu o mână. Știu că ești speriat, dar totul o să fie bine. Haide, să mergem acasă!

M-am întors cu Martin la Short Term 8, iar Alicia m-a îmbrățișat de îndată de ce am intrat. M-au dus înapoi în camera mea. Jason și Tucker erau amândoi treji și m-am întrebat care dintre ei mă pârâse. Pariam – nu că mi-ar mai fi rămas mulți bani – că Jason. Tucker era un cretin și nu i-ar fi păsat dacă aș fi murit într-un șanț, pe undeva. Puștiul și-a dat ochii peste cap la mine și s-a întors în pat pe partea cealaltă când am intrat, în vreme ce Jason mi-a oferit un Snickers mini din rezerva de dulciuri pe care o ascundea în dulap. Eram supărat pe el, dar îmi era și foame, așa că l-am luat.